

Handwritten: 2384/182
269
II 715

Quinasjutud.

27. Dez.

Virjulaud Wennad Grimm.

B.2169a

Laste muinasjutud.

Rogu kõige ilusamaid muinas-
juttusid lastele ja wanadele.

Kirjutanud
wennad Grimm.

II. anne.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

44894

Hunt ja seitse noort kitse.
Anekarjane.
Hans õnne sees.

G. Pihlaka kirjastus Tallinnas.

Hunt ja seitse noort kits.

Rord elas üks wana kits, sel oli seitse noort kits, keda ta nii wäga armastas, nagu ema oma lapsi üleüldse suudab armastada.

Ühel päewal tahtis ta metsa toitu tooma minna, kutsus kõik oma seitse poega kofku ja ütles neile: „Armsad lapsed, mina lähen wälja metsa, waadake hundi pärast ette; kui tema tuleb, siis sööb ta teie kõik ühes naha ja karnabega ära. Ta on suur petis, aga karedast healest ja mustadest jalgadest wõite teie ta kergeste ära tunda.“ Riisefesed ütlesid: „Armas ema, küll meie juba ette waatame, wõid ilma mureta minna.“ Ja wana kits oli rahustatud, mõkitas heameele pärast ja läks rahulikult teele.

Ei kestnud kuigi kaua, kui keegi maja ukse peale koputas ja hüüdis: „Tehke uks lahti, teie ema, armsad lapsed, on juba tagasi ja tõi teile igaihele midagi ilusat kaasa!“

Uga kitsesed tundsid hundi karedast healest ära ja hüüdisid: „Ei me tee, sina ei ole meie ema. Meie emal on ilus, peenike heal, aga sinu heal on kare — sina oled hunt, meie sind juba tunneme!“

Hunt lahkus ja ostis poest suure tüki kriiti; seda sõi ta ja tegi oma heale nii peenikeseks. Siis tuli ta uueste, koputas jälle ukse pihta ja hüüdis:

„Tehke uks lahti, teie ema seisab ukse taga ja on igaihele midagi ilusat kaasa toonud!“

Uga hunt oli käpa akna peale pannud ja käpp oli must; seda nägid kitsesed ja hüüdisid: „Meie ei tee uft mitte lahti, jest meie emal ei ole musta jalga nagu sinul — sina oled hunt; katju, et kaob!“

Küüd jooksis hunt pagari juurde ja ütles: „Ma tegin oma jalale pisut wigga, määri ta mul taignaga kofku.“ Kui pagar tema käpa taignaga oli määrinud, jooksis hunt möldri juurde ja ütles: „Riputa mu jala peale pisut jahu.“ Mõlder mõtles:

„Kuri hunt rahab lebagi petta,“ ja ei teinud seda, mida hunt nõudis. Aga hunt ütles: „Kui sa seda ei tee, siis murran ma fu ära!“ Ja mõlber kartis teda ning tegi ta käpa walgeks. — Niisugused on inimesed!

Nüüd läks hunt kolmat korda majakese ette, koputas ja ütles: „Tehke uks lahti, lapsed, teie armas emafene on kodu tulnud ja igauhele midagi ilusat kaasa toonud.“

Kitsed hüüdsid: „Näita meile esiti oma jalgu, et teaksume, kas ja tõeste meie emafene oled.“

Nüüd pani hunt jala akna peale, ja kui kitsesed nägid, et see walge oli, uskusid nad, et kõik, mis kaval loom ütelnud, tõsi on, ja tegid ukse lahti.

Kes aga sisse astus, oli kuri hunt. Kitsesed ehmatašid ja katsusid endid ära peita: üks nendest kargas laua alla, teine woodisse, kolmas ahju, neljas kõöki, viies kappi, kuues pesukausi alla ja seitsmes seinakella kappi. Aga hunt ei ajanud pikka juttu, otšis nad wälja ja nelas kõik nahka, nii kudast ta nad leidis, ühe teise järele kuni selleni, kes kellakappi pugunud, sest seda ta ei leidnud. Kui tal himu täis oli, läks ta wälja, heitis roheline aasa peal ühe puu wilusse pikali ja jäi wäsinult peagi magama.

Wähe aega pärast seda tuli wana kits metšast kodu. Di, mis ta seal pidi nägema! Maja uks oli pärani lahti, lauad, toolid, pingid ümber lükatud, pesukauss katki, waip ja padjad woodist maha kistud. Ta otšis oma lapsi, aga ei leidnud neid kufagilt; ta hüüdis neid ükšikult nime järele, aga keegi nendest ei wastanud.

Wiimaks, kui ta kõige noorema nime hüüdis, kuulis tema peenikest healt, see hüüdis: „Armas ema, mina olen kellakapis peidus!“

Wana kits tõi ta sealt kohe wälja ja nüüd jutustas kitsese, kudast hunt tulnud ja kõik teised kitsed ära šwõnub. Wõite isegi arvata, kui wäga wana kits oma waeste laste pärast nuttis.

Kui ta tüki aega oli nutnud ja ahastanud, läks ta wälja ja kitsesene läks ühes temaga. Nafalt leidsid nad hundi, kes puu

wilus uinus ja nii kõwaste norises, et puu oksad wabisesid. Nad silmitsesid teba natuke aega igalt poolt ja nägid selle juures, et ta täies kõhus midagi weel liikus.

„Oh Sumal,“ mõtles wana kits, „wahest on minu lapsed tema kõhus weel elus?“

Ta saatis nüüd kitsese ruttu kodu käärisid, nõela ja niiti tooma. Siis hakkas ta murdja kõhtu lahti lõikama. Waewalt oli ta esimese piste teinud, kui juba üks kitsese pea wälja pistis, ja kui ta edasi lõikas, kargasid kõik kuus wälja ja ei olnud kõige wähematki wiga saanud, sest wana hunt oli nad ahnuses terwelt alla neelanud.

Seda rõõmu, mida nad kõik nüüd tundsid!

Kitsesed kallistasid emakest nüüd lõpmata ja tantfisid nii rõõmsaste ringi nagu rütssepp, kes pulmi tahab teha. Wana kits aga ütles:

„Nüüd minge ja tassige hull kiwa koku; nendega täidame hundi kõhu täis, enne kui ta ärkab.“

Ta kitsed tassisid kiwa koku ja toppisid hundi kõhu neid hästi täis. Siis õmbles wana kits kõhu nii ruttu ja nii osawaste kinni, et hunt sellest midagi ei märganud ja ennast ei liigutanudki.

Kui hunt wiimaks oma une täis oli maganud, ajas ta enda jalule, ja et ta suurt jänu tundis, tahtis ta kaewu juurde jo ma minna. Aga kui ta liikuma hakkas, kolisesid kiwid ta kõhus ja ta hüüdis:

„Ei mu asi ole hea,
mis mu kõhus, ei ma tea;
uskusin, et kitsed seal,
kuulen — päris kiwi heal.“

Kui ta kaewu ääres jooma kumardas, wiinasid kiwid ta nii suure jõuga kaewu, et ta armuta pidi ära uppuma. Kitsesed, kes seda kaugelt nägid, ruttasid kaewu äärde ja hüüdsid:

„Hunt on furnud! Hunt on furnud!“

Ja nad kõik tantfisid täis rõõmu kaewu ümber.

Unefarjane.

Ühel wanai ajal kuningaproual oli ilus tütar, kes ühele tangel elavale kuningapojale oli abikaasaks lubatud. Kui laulatus pidi olema ja armastatud laps taugele riiki pidi reisima, pakkis ema talle palju kallid asju ja ehteid kompsu, nagu kuninglik weimewaff peab olemagi. Ta andis tütrele ka neitsi kaasa, kes mõrsja peigmehele pidi ära andma. Kumbki nendest sai ratsahobuse; kuningatütre hobune aga oskas rääkida ja ta nimi oli *Falada*.

Lahtumise eel lõikas murelik ema enesel veel sõrme sõrse, nii et see werd jooksis. Sellest werest lastis ta kolm tilka walge lapikese peale kukkuda, andis need tütrele ja ütles: „Säh, wõta need kaasa; neist on sulle teel kasu.“ Selle järele lahkusid nad kurwalt; tütar pistis lapi põue, astus hobuse selga ja läks teele.

Kui nad tund aega olid ratsutanud, ütles ta oma neitsile: „Mine, too mulle karikaga, mis sa minu jaoks kaasa wõtsid, ojast wett; ma tahan juua.“ — „Kui Teid jänu on,“ wastas neitsi, „siis astuge ise hobuse seljast maha, laske oja äärde kõhuli ja jooge; mina ei taha Teid enam teenida.“

Ta kuningatütar, kes jänu enam kannatada ei suutnud, pidi hobuse seljast maha tulema ja, et tal ka oma kuldkarikat ei olnud, kõhuli lastes ojast jooma. Sellejuures ohkas ta: „Oh Sumal!“ ja kolm weretilk wastasid: „Kui seda sinu ema teaks, ta süda lõhkeks.“ Aga kuningatütar oli alandlik ja astus sõnalausumata jälle hobuse selga.

Rõnda ratsutasid nad vaikides mõned werstad edasi, ja et päew palaw oli ja päike paistis, siis hakkas pruut uueste jänu tundma. Warsti jõudsid nad jõe kaldale ja et kuningatütar oma neitsi kurjad kõned juba ära oli unustanud, ütles ta weel kord:

„Astu hobuse seljast maha ja anna mulle mu kuldkarikast juua.“

Neitsi aga wastas weel kõrgimalt kui enne: „Kui juua tahate, siis jooge üffi, mina ei taha Teid teenida.“

Nüüd tuli kuningatütar jällegi hobuse seljast maha, heitis jõe äärde kõhuli, nuttis ja ohkas nagu ennegi: „Oh Sumal!“ ja weretilgad wastasid jälle: „Kui jeda sinu ema teaks, lõhkeks ta süda!“ Ja et ta seejuures väga sügawale pidi kummardama, kukkus ta lapp kolme weretilgaga püüest wette ja woolas weega minema, ilma et kuningatütar jeda oma kurbtuses oleks tähele pannud. Neitsi aga oli jeda küll näinud ja rõõmustas; sest nüüd oli tal pruudi üle woli, sest weretilgade kaotamise tagajärjel oli pruut nõrgaks muutunud, kel kaitset ei olnud.

Kui ta nüüd jälle hobuse selga tahtis astuda, ütles neitsi: „Salada seljas sõidan mina, sina aga sõidad minu hobuse seljas!“ Sellejärele kästis ta, kuningatütar ajagu omad kuninglikud riided maha ja pangu tema wiletsamad selga. Wiimaks pidi ta weel wanduma, et ta kuningakojas kõigest sellest midagi ei räägi. Kui ta jeda ei oleks lubanud, oleks ta sealsamas ära tapetud. Salada aga nägi jeda kõik ja pani kõik ta hoolega tähele.

Neitsi istus nüüd kuningatütrel riietes Salada selga ja kuningatütar pidi neitsi riietes wiletsama hobuse selga istuma; nõnda läksid nad edasi, kuni wiimaks kuningalossi jõudsid.

Seal walitses nende tuleku üle suur rõõm; kuningapoeg ruttas neile wastu, tõstis neitsi hobuse seljast maha, sest ta arwas selle oma pruudi olevat, ja saatis ta trepist üles; õige kuningatütar aga pidi alla seisma jääma.

Wana kuningas seisis akna juures, ja kui ta neiuat dues nägi ja tähele pani, kui peenike wärv ja ilu tal oli, läks ta kuninglikusse tuppa ja küsis walepruundilt, kes see olla, kes temaga ühes tulnud ja nüüd all dues seiswat.

„Selle wõtsin ma enesele teele seltsiks; andke talle midagi tööd, et ta ei laiskleks,“ wastas see.

Wanal kuningal aga ei olnud mingisugust tööd anda, ei tulnud ta midagi muud meelde, sellepärast ütles ta:

„Mul on üks wäike poisike, selle nimi on Peeter ja ta hoiab anesid — jeda wõib ta aidata.“

Mõnda pidi õige pruut aitama anesid hoida.

Varsti selle järele ütles walepruut noorele kuningale :
„Armas mees, tehke mulle midagi meelehead.“ — „Heameelega“
wastas kuningas. „Noh, siis kutsuge lihunik ja laste hobusel,
kellega ma siia tulin, pea otjast maha raiuda, sest et ta mind
teel wäga wihastas.“

Seda ütles ta õieti sellepärast, et hobuse poolt kõige selle
üles tunnistamist kartis, mis ta teel oli teinud. Ja tema soow
läks sedawõrd täide, et Jalaba ära tappa lubati; õige kuni-
gataitar sai seda aga kuulda ja lubas lihunikule raha anda, kui ta
hobuse pea pimeda wärawa alla kinni naelutaks, kust ta hommi-
kul ja õhtul anedega läbi pidi minema, et ta teda sagedaste
wõiks näha. Lihunikupois oli sellega nõus.

Kui ta nüüd hommikul Peetri seltsis anesid wärawaft
wälja ajas, ütles ta möödaminnes:

„Oh ja Jalaba, kes siin ripub!“

Pea wastas:

„Oh ja kuninganna, kes sa kipub
karja; kui su ema seda teaks,
ei ta süda tõeste wastu peaks!“

Selle peale läks ta poisi seltsis wälja linna ette, kuhu nad
aned karjamaale ajasid. Sinna jõudes istus kuningataitar maha
ja tegi oma juuksed lahti. Need olid kullast ja Peetrikene nägi
seda, rõõmustas selle üle, et nad särasid, ja tahtis nendest mõnda
wälja tõmmata. Seal ütles neiu:

„Tuulekene, puhu, puhu,
aja kübar ei tea kuhu,
et peab Peeter plagama,
ja mina saaksin kammida!“

Nüüd tõusis korraga kange tuul ja wiis Peetri kübara peast
ära ja hakkas seda ruttu edasi weeretama. Peeter pidi kübarale
järele plagama, ja kui ta tagasi jõudis, oli neiu kammimiseqa

juba valmis, nii et poisj juuffest ilma pidi jääma. Selle üle oli poisj pahane ja ei kõnelenud temaga enam; nad hoidsid aga anesid õhtuni, siis läksid nad koju. — Teisel hommikul, kui nad anesid jälle pimedast väravast välja ajasid, ütles neiu:

„Oh sa Galada, kes seal ripud!“

Galada vastas:

„Oh sa kuninganna, kes sa kipud
karja; kui su ema seda teaks,
ei ta süda tõeste vastu peaks!“

Aasal istus ta jälle maha ja hakkas juuffeid kammima; kui Peetrikene tema juurde jooksis ja neid rebida tahtis, ütles neiu:

„Tuuletene, puhu, puhu,
aja kübar ei tea kuhu,
et peab Peeter plagama —
ja mina saatsin kammida!“

Ta jälle tõusis tuul ja lükkas Peetril kübara peast maha, nii et ta temale kaua järele pidi jooksuma. Kui poisj tagasi tuli, olid neiu juuffed jälle korras, nii et neid keegi enam kätte ei saanud. Ta nad hoidsid õhtuni anesid.

Kui nad aga kodu jõudsid, läks Peeter wana kuninga juurde ja ütles:

„Selle tüdruku seltsis ma anesid enam ei hoia — ta wi-
hastab mind päew otja!“

Kuningas kästis jutustada, mis ta temale siis dieti teinud, ja poisj jutustas:

„Hommikul ütleb ta wärava juures hobusepeale:

„Oh sa Galada, kes siin ripud!“

ja pea wastab siis:

„Oh sa kuninganna, kes sa kipud
karja; kui su ema seda teaks,
ei ta süda tõeste vastu peaks!“

Ta edasi jutustas Peeter, mis aasal sündimat ja tudas ta kübarale pidawat järele jooksuma.

Kuningas käskis teda järgmisel päeval ometi veel tüdrukut seltsis karja minna; tema ise aga pugest hommikul wana pimedat wärawa taha, ja kui ta kuulis, kudas anekarjane Jalada peaga rääkis, läks ta tüdrukut järele karjamaale ja peitis enda seal põõsa warju ära. Seal nägi ta nüüd warsti oma filmadega, kudas tüdrukut maha istus ja juuksed lahti tegi. Reed särasid wäga. Ja siis kuulis ta ka, kudas neiu ütles:

„Tuulekene, puhu, puhu,
aja kübar ei tea kuhu,
et peab Peeter plagama —
ja mina saaksin kammida!“

Seal tõusis tuulehoog ja wiis Peetri kübara peast ära, nii et poisik kaugele pidi jooksuma, kui teda tahtis kätte saada. Waheajal wõis tüdruk rahulikult juukseid kammida ja palmitseada.

Kui kuningas seda kõik sai näinud ja kuulnud, läks ta märkamatakoju tagasi, ja kui anekarjane-neiu õhtul koju tuli, kutsus ta tema enese juurde ja küsis temalt, miks ta seda kõik teeb.

„Seda ei tohi ma Teile ütelda. Sest mina ei tohi ühelegi hingele oma häda kurti,“ wastas neiu. „Ma olen seda wandunud, sest et ma muudu surma oleksin saanud.“

Kui wäga kuningas teda ka palus, neiu ei ütelnud midagi. Wiimaks ütles kuningas:

„Koh, kui ja seda mulle ütelda ei taha ega tohi, siis kurda seal sellele ahjule oma häda.“

Selle järele läks ta ise toast wälja. Neiu aga ronis ahju juurde, nuttis, ahastas ja kurtis:

„Oh, siin ma istun ja olen kõigest maailmast mahajäetud, ehk ma küll kuningatütar olen! Minu toaneitsi sundis mind wägivallaga riideid wahetama; selle järele astus ta ise minu asemele ja mina pean nüüd anesid hoidma. Kui seda minu ema teaks, ta süda lõhkeks walu pärast.“

Waheajal seisid wana kuningas wäljas forstna juures ja kuulis kõik ära, mis tüdruk ütles. Selle järele tuli ta jälle

tuppa ja kutsus neiu ahju juurest ära. Ta laskis talle nüüd kuninglikud riided selga panna ja imestas siis üliväga, kui ilus ta oli.

Wana kuningas laskis nüüd poja sinna kutsuda ja ütles talle, et ta walepruut ainult toaneitsi olla — õige pruut olla fiin see endine anekarjane.

Kui noor kuningas teda nägi, sai ta väga rõõmsaks ja laskis suure sõbmaaja walmistada, millest ta kõik sõbrad ja tuttawad kutsus osa wõtma. Laua ülemises otsas istus peigmees, kuningatütar ühel pool, toaneitsi teisel pool, ja wiimane oli nii pimestatud, et ta anekarjast ta hülgawas ilus ära ei tundnud.

Kui nad olid sõõnud ja joonud, pööras wana kuningas toaneitsi poole, jutustas temale, ilma et nimesid oleks nimetanud, terve asjaloo ära ja küsis siis, mis nuhtlust küll see inimene ära oleks teeninud, kes kuningat niimoodi on petnud.

Et mitte kahtlust äratada, et ta iseenda tundis süüdlase olemat, ütles walepruut:

„See on wäärt, et ta waati pandakse ja waadiga kõrge mäe pealt merde lastakse weereda, kus see kõige sügavam on.“

Nüüd ütles wana kuningas:

„See kurjategija oled sina ja sa andsid enda üle ise otsuse; julle sündigu, nagu sa ise ütlesid.“

Noor kuningas aga wõttis selle järele õige pruudi omale abilaasaks ja nad waltisid kaua aega rahus ja õnnes. Ja kui nad ära ei ole surunud, siis elawad nad weel praegu.

Hans õnne fees.

Hans oli seitse aastat peremeest teeninud; siis ütles ta peremehele: „Peremees, minu aeg on täis, nüüd tahan jälle kodu ema juurde minna — andke mulle mu palk kätte.“

Peremees vastas: „Sina oled mind ustavalt ja ausalt teeninud; kuidas teenistus oli, nii peab ka palk olema,“ ja andis talle tüki kulda; see oli nii suur kui Hansu pea. Hans võttis taskust rätiku, määsis kullatüki selle sisse, võttis ta õlale ja läks koduteele.

Mõnda edasi sammudes, üht jalga ifka teise ette tõstes, nägi ta ka üht ratsameest kõrre hobuse turjal rõõmsaste edasi ratsutavat.

„Oh,“ ütles ta waljuste oma ette, „kui ilus ometi on ratsutada! Mees istub nagu tooli peal, ei komista ühegi kiwi peale, ei kuluta saapaid ja jõuab ometi edasi, ilma et ise teaks kuidas!“

Seda oli ratsanik kuulnud, peatas ja ütles: „Hei, Hans, miks sa siis jala komberdad?“ — „Pead on peal,“ vastas Hans. „Mul on see kandam kodu tassida; ta on küll kuld, aga selle juures ei saa ma pead dieti hoida ja ta rõhub mu õlga ka.“ — „Tead,“ ütles ratsanik, „wahetame! Mina annan sulle oma hobuse ja sina annad mulle oma kullatombu.“ — „Hea meelega,“ ütles Hans, „aga ma ütlen Teile juba ette, et Teile tassides ära väsite.“

Ratsanik kargas hobuse seljast maha, võttis kulla vastu ja aitas Hansu hobuse selga, andis talle ratsutid kätte ja ütles: „Kui tahad, et hobune ruttu peab sõitma, siis ütle aga „nõõ“, „nõõ“! ja lafsuta keelt.“

Hans oli väga rõõmus, et ilusa hobuse seljas istus ja nii wabalt ratsutada võis. Natukese aja pärast tuli talle aga meelde, et ta wististe weel kiiremine võib sõita, ja ta hakkas keelt lafsutama ja „nõõ“, „nõõ“! hüüdma. Tubli hobune hakkas kohe

traawima, ja enne kui Hans aimas, leidis ta enda maantee äärest fraawist.

Hobune oleks wististe ära jooksnud, kui üks talumees, kes parajaste tuli ja maanteed mööda lehma oma ees ajas, teda finni ei oleks wõtnud.

Hans ajas enda istufile, ja niipea kui ta weibike aega oma walutawaid kohti oli silitanud, tõusis püstigi. Tema oli väga tufane ja ütles talumehele:

„Ratsutamine on ometi paha asi, iseäranis weel niisuguse hobuse seljas kui see seal; see traawib ja wiskab seljast maha, nii et kas wõi kaela wõid murda. Mina ei istu iial enam hobuse selga. Teie lehm on palju, palju parem; tema taga käi lustiga ja peale selle annab ta weel piima, wõid ja juustu. Mis ma kõik selle eest annaksin, kui mul niisugune lehm oleks!“

„Noh,“ wastas talumees, „kui see lehm sulle nii väga meeldib, siis wahetame ta hobuse wastu ära!“

Hans oli rõõmuga nõus. Talumees hüppas hobuse selga ja kihutas minema.

Pikkamisi ajas Hans oma lehma enese ees ja oli hea kauba üle rõõmus: „Kui mul nüüd ainult tükk leiba on — ja sellest mul puudust ei ole — siis wõin, nii tihti kui ise tahan, wõid ja juustu kõrvale süüa; on mul jänu, siis lüpsan lehma ja joon piima. Süda, mu süda, mis sa weel soowid?“

Kui ta esimese kõrtsi juurde jõudis, peatas ta, lastis enesele wiimaste kopikate eest pudeli mödu anda ja sõi selle juurde kõik oma toidutagawara ära. Siis läks ta lehmaga edasi oma ema küla poole.

Wida enam lõuna lähenes, jeda palawamaks muutus ilm, ja Hans wiibis parajaste nõmmes, mis mitme tunni tee pikk ja ilma puudeta oli. Tal oli nii palaw, et keel suulakke ahwardas finni jääda.

„Selle wastu leiame abi,“ mõtles Hans; „ma lüpsan lehma ära ja joon piima.“

Ta sidus lehma ühe posti külge, mis tee ääres seisis, ja et tal ämbrit ei olnud, pani mütsi alla. Aga niipalju waewa kui ta ka nägi, udarast ei tulnud piima raafugi wälja. Ja et ta lüpsata ei mõistnud, walas lehm talle jalaga weel pähe, nii et ta meelemärkujeta maha kukkus, kust ta alles tüki aja pärast ärkas.

Õnneks lähenes teed mööda üks lihunik; see ajas noort siga lüru peal ees.

„Mis lugu see on?“ ütles ta ja aitas Hansu jalule.

Hans jutustas talle, mis sündinud oli. Lihunik ulatas talle oma pudeli ja ütles:

„Säh, joo ja kosjuta ennast ford. See lehm enam piima ei anna, selleks on ta juba liig wana. See kõlbab weel ainult tapmiseks.“

„Di, oi,“ ütles Hans otfaesist hõõrudes, „kes wõis seda teada! Küll ei ole see paha, kui niisugune lehm tappa on, sest temast saab hulk liha, aga minule lehmalihha suurt ei maitse — ta pole küllalt mahlane. Jah, kui weel mõni pörjas oleks! See alles maitseb, ja tema worstid weel!“

„Kuule, Hans,“ ütles lihunik, „et sulle meelehead teha, tahan ma oma pörja sinu lehmaga ära wahetada!“

„Jumal tasugu sulle su headust tuhatafordfelt!“ hüüdis Hans rõõmuga ja wõttis sea nõõri otfas wastu.

Edasi minnes mõtles Hans, et tema soowid täna kõik nii ruttu täide lähewad; kui talle ka mõni pahandus juhtus, tehti see kohe jälle heaks. Warsti selle järele feltjis ta juurde üks noor pois, sel oli ilus, walge ani kaenlas.

Kui nad üksteist teretanud olid, hakkas jutukas Hans kõi omaast õnnest kõnelema, ja kudast ta ifka nii hea õnnega oli wahetanud. Pois ütles temale, et ta ane kusagile warrudeks wiib.

„Waata ford, kui raske ta on,“ kõneles ta edasi ja pattus Hansule ani waadata. „Teda on ka kahetja nädalat nuumatud. es s e d a küpsijst hammustab, see saab alles liha maitsta.“

„Jah,“ ütles Hans, ani kääga kaaludes, „see on raske küll, aga ka minu pörsast ei wõi laita.“

Selsamal ajal wahtis poisß igale poole ringi ja raputas ise selle juures wahetewahel pead.

„Kuuled,“ algas ta wiimaks, „sinu seaga ei wõi õige lugu olla. Külas, kust ma praegu tulin, on kohtumehel õõjel siga laudast ära warastatud; ma kardan, ma kardan, et ta sinul nõõri otßas on. Dõßjad on wälja saadetud ja paha lugu oleß, kui nad sinu su pörsaga kiini wõtassid; kõige pahem oleß see, et nad su soolaputtassse pistassid!“

Hea Hansu süda sai hirmu täis.

„Oh Jumal,“ ütles ta, „aita mind ometi hädaß wälja! Sina tunned ümbrust paremine, wõta siga ja anna mulle ani wastu!“

„See on kardetaw,“ wastas poisß, „aga ma ei taha ometi süüdlane olla, et ja lõõsu langed.“

Ta wõttis nõõri Hansu käest ära ja ajas sea kõrwalist teed möõda minema; hea Hans aga rändas muretult, ani kaenla all, kodu poole edasi.

„Kui ma õieti järele mõtlen,“ kõneles ta endamisi, „siis sain wahetuseß jällegi kasu; kõige esiti hea küpsis, siis hull raswa, mida terve weerand aastat wõtta on, ja wiimaks ilusad jõled! Reißt lasen enesele peapadja teha ja magan selle peal kui mõõõnik. Misõõgune hea meel selle üle mu emal wõib olla!“

Kui ta külast möõda läts, seißis seal kääri-ihuja oma rattaga ja laulis töõ juures:

„Ma käärißid wuhinal ihun,
ja tubliste töõd teha wihun!“

Hans jäi seisma ja silmitses teda pißut aega, siis ütles ta:

„Teie küßi küib wististe hästi, et nii rõõmßas tujus ihute.“

„Jah,“ wastas ihuja, „küßitõõl on tulbne põõhi. Õige ihuja on mees, kel alati raha taskus on. Aga kust Te selle ilusa õne olete saanud?“

„Wahetasin sea wastu.“

„Ja sea?“

„Selle sain lehma wastu.“

„Ja lehma?“

„Selle sain hobuse wastu.“

„Ja hobuse?“

„Selle eest andsin tombu kulda, see oli nii suur kui minu pea.“

„Ja kulla?“

„Selle sain oma seitsme-aastase teenistuse eest.“

„Teie olete enmast alati aidata osanud,“ ütles ihuja, „kui nüüd ka nii kaugele jõuate, et üles tõustes oma taskus rahakölinat kuulete, siis on Teil õnn käes.“

„Kudas pean ma peale hakkama?“ küsis Hans.

„Siis peate nagu mina kääri-ihujats hakkama; selleks pole dieti muud waja kui tahku, kõik muu tuleb iseenesest. Waadake, siin on mul üks niisugune; ta on küll pisut wigane, aga Teie ei pea mulle selle eest ka muud andma, kui oma ane — olete nõus?“

„Mis seal veel küjida!“ wastas Hans. „Mina olen kõige õnnelikum inimene maailmas, kui taskust igakord raha leian, niipea kui käe sinna sisse pistan. Mis ma siis veel muretjen!“ ja andis ane ära ning wõttis tahu wastu.

„Säh,“ ütles ihuja ja wõttis just oma kõrwalt põllufiwi üles. „Siin on veel üks ilus fiwi, mille peal hea on naelu õigeks teha — selle aunan Teile veel peale. Wõtke ja hoidke hooplega.“

Hans wõttis fiwid õlale ja sammus rõõmsaste edasi; ta silmad läikisid rõõmu pärast.

Uga et ta juba päikese tõusust saadik jalul oli olnud, hakkas ta nüüd wäsimust tundma, ja et ta kõik oma toidutagawara korraga oli ära söönud, siis oli tal nälg ka.

Wiimaks pidi ta iga silmapilk peatama ja jõudis ainult suure waewaga edasi; selle juures rõhujüd teda fiwid raskest.

Ja siin mõtles ta iseendamisid, kuidas siis kull oleks, kui ta uua kaula ei tarvitseks.

Magu tigu ronis ta välja peal olewa kaewu juurde, et seal välja puhata ja ennast weega kosutada. Et maha istudes kividete mitte wiga teha, pani ta nad tasakesi kaewu rakete peale, istus ise ka sinna kõrwale ja kummardas jooma; sellejuures puutus ta kividete käega külge ja need kukkusid kaewu.

Kui nad sügawusesse kadusid, fargas Hans rõõmsaste üles ja tänas Jumalat pisarafilmi, kes ta nii hõlpsaste kividete tasumiseft wabastanud.

„Nii õnnelikku inimest, kui mina olen, ei leita terveft maailmast!“ hüüdis ta.

Ja rõõmsa südamega, kõigest koormast lahti, rändas ta rõõmsaste edasi, kuni ta koju ema juurde jõudis.

